

TURISMUL REGIONAL ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ

Romeo BIBIRIGEA*Catedra Management*

Le tourisme régional dans l'Union européenne a quelques caractéristiques principales: les destinations traditionnelles du tourisme estival dans l'UE disposent de plus grandes capacités d'hébergement; nuitées totales effectuées plus de la moitié des 20 premières régions NUTS 2 de l'UE-25 est située en Italie (6) et en Espagne (5); les régions comprenant des villes d'art et des capitales, ainsi que les régions insulaires enregistrent les taux de touristes étrangers les plus élevés.

Chiar dacă Uniunea Europeană este principala destinație turistică a lumii, există diferențe mari în ceea ce privește numărul locurilor de cazare, precum și al înnopțărilor turiștilor între regiunile NUTS 2. În funcție de acești indicatori, în Uniunea Europeană turismul regional îmbracă o serie de caracteristici:

- Destinațiile tradiționale ale turismului estival din UE dispun de cele mai mari capacități de cazare;
- După numărul locurilor de cazare se remarcă existența a 7 regiuni franceze în primele 20 regiuni ale UE;
- Regiunile insulare au cele mai ridicate ponderi ale numărului de turiști internaționali.
- Regiunile care includ orașe de artă și capitale, precum și regiunile insulare înregistrează cei mai mulți turiști străini.

Unul dintre indicatorii cei mai importanți ai activității turistice ai unei regiuni îl constituie repartiția paturilor la 1000 locuitori, deoarece indică numărul maxim de turiști care pot fi cazați în același timp în regiunea luată în calcul. Interpretarea acestui indicator va trebui să țină cont și de faptul că o influență majoră o are și numărul locuitorilor din regiune care poate să influențeze puternic procentul (regiunile insulare sau cele preponderent rurale).

Din cele 254 regiuni NUTS 2 din UE-25, 16 (cca 6%) au mai mult de 200 paturi/1000 locuitori, ceea ce demonstrează și importanța activității turistice pentru aceste regiuni. Aceste regiuni aparțin statelor: Belgia, Grecia, Spania, Franța, Italia, Olanda, Austria, Portugalia, Finlanda. Trei dintre aceste state au câte trei regiuni: Grecia, Italia și Austria. Cele mai multe paturi la 1000 locuitori se înregistrează în regiunile: Notio Aigaio din Grecia (532), Insulele Baleare din Spania (464), Bolzano din Italia (455 paturi). Deși regiunea Notio Aigaio se plasează pe primul loc, trebuie luată în calcul slaba populare a acestei regiuni, situație care nu este caracteristică celorlalte două regiuni. Populație puțin numeroasă și un număr mare de paturi au și regiunile insulare Corsica și Ionia Nisia.

Tabelul 1**Regiunile cu cea mai mare concentrare de paturi/1000 locuitori**

Nr. crt.	Regiunea NUTS 2	Statul
1	Notio Aigaio	Grecia
2	Insulele Baleare	Spania
3	Bolzano	Italia
4	Corsica	Italia
5	Tirol	Austria
6	Algarve	Spania
7	Zeeland	Olanda
8	Aland	Finlanda
9	Prov. Luxemburg	Belgia
10	Mecklenburg-Vorpommern	Danemarca

Sursa: Eurostat

La cealaltă extremă s-au înscris cca 55% din regiuni, unde numărul paturilor la 1000 locuitori a fost mai mic de 50.

Dacă vom lua în calcul acest indicator pentru țări, constatăm că state cu un puternic turism balnear estival – Grecia, Spania, Italia, Franța, Cipru și Malta – au mediile cele mai ridicate. Lor li se adaugă Luxemburg, Austria, Danemarca, Suedia. În schimb, Polonia cu 15 Locuri, Letonia cu 10 și Lituania cu 9 locuri au mediile cele mai scăzute.

Diferențele cele mai mari față de mediile naționale le înregistrează regiunile Notio Aigaio și Algarve. În Irlanda, Cehia și Slovacia se înregistrează cea mai mică diferență între regiunile cu cel mai mare număr de paturi și media națională. În Cehia și Slovacia densitatea paturilor este repartizată relativ uniform între regiuni, variind între jumătate și dublul mediei de 42 paturi în Cehia și de 30 paturi în Slovacia.

În România, teritoriul național a fost împărțit în 9 regiuni NUTS 2: NORD-EST, SUD-EST, SUD, EST, CENTRU, SUD-VEST, VEST, NORD-VEST și BUCUREȘTI-ILFOV.

Analiza numărului locurilor de cazare la 1000 locuitori evidențiază faptul că în nici una dintre aceste regiuni procentul nu depășește valoarea 50. Valoarea cea mai ridicată se înregistrează și în România, precum și în celelalte state europene în regiunea litorală, chiar dacă această regiune are și un număr mare de locuitori (locul al II-lea pe țară). De remarcat că regiunea care include capitala are un procent extrem de redus, sub media pe țară, situație rar întâlnită în UE. Media pe țară de doar 13‰ plasează România în grupa statelor europene cu cea mai scăzută valoare a numărului de locuri de cazare la 1000 locuitori.

Tabelul 2

Concentrarea numărului de paturi în regiunile României

Nr. crt.	Regiunea	Locuri/1000 locuitori
1	NORD-EST	4,6‰
2	SUD-EST	46‰
3	SUD	6,7‰
4	SUD-VEST	6,0‰
5	VEST	10,8‰
6	NORD-VEST	8,9‰
7	CENTRU	13,5‰
8	BUCUREȘTI-ILFOV	5,1 ‰
9	ROMÂNIA	12,7‰

Sursa: INS

Un alt indicator al ofertei turistice de cazare din regiuni îl reprezintă numărul absolut de paturi și repartitia lor pe diferite categorii de cazare. Astfel, primele 20 regiuni NUTS 2 din UE au totalizat peste 250 000 locuri-pat. Cele mai multe regiuni aparțin Franței (7), Spaniei și Italiei (câte 5). De remarcat că din cele 20 regiuni 16 dispun de litoral. Majoritatea paturilor sunt în hoteluri și unități similare sau campinguri, cu excepția Insulelor Baleare, Insulelor Canare și a regiuni Valencia, unde reședințele de vacanță sunt pe primul sau al doilea loc.

Tabelul 3

Regiunile cu cel mai mare număr de locuri de cazare în 2005

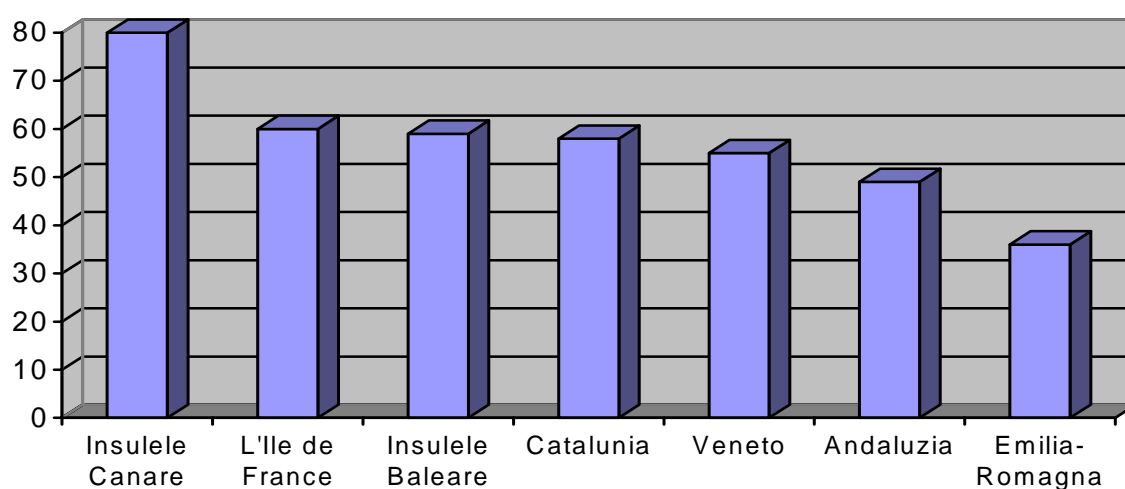
Nr. crt.	Regiunea NUTS 2	Nr. locuri (mii)
1	Catalunia	715
2	Veneto	630
3	Provence-Alpes-Côte d'Azur	605
4	Rhône-Alpes	560
5	Languedoc-Roussillon	490
6	Aquitania	465
7	Toscana	442
8	Insulelele Baleare	433
9	Emilia-Romagna	421
10	Andaluzia	402

Sursa: Eurostat

Repartiția numărului de locuri de cazare pe regiuni, în România, relevă faptul că regiunea care include litoralul deține aproape jumătate din ele, urmată de regiunea Centru, care include cea mai dezvoltată zonă turistică montană. Capitala se plasează pe ultimul loc ca număr total de locuri de cazare. Regiunile NORD-EST și SUD dispun și ele de puține locuri de cazare, fapt explicat și de potențialul turistic mai sărac, dar și de dezvoltarea economică întârziată a acestor regiuni.

Principalul indicator care furnizează informații detaliate asupra utilizării locurilor de cazare/regiuni este numărul de înnoptări în unitățile de cazare, iar analiza ponderii înnoptărilor turiștilor străini determină internaționalizarea turismului.

Din primele 20 regiuni, cele mai multe sunt în Spania (5), Italia (4), Franța și Germania (câte 2). Numărul cel mai ridicat de înnoptări se înregistrează în Insulele Canare (80 mln.). 14 sunt zone litorale. Excepție fac: L'Île de France cu Parisul, Oberbayern cu München, Lombardia cu Milano, regiunea Rhône-Alpes, Bolzano, Tirol.

Sursa: Eurostat

Fig.1. Înnoptări pe regiuni în anul 2005 (mln. turiști).

În Germania, în nici o regiune turiștii internaționali nu-i depășesc ca pondere pe cei naționali care reprezintă între 79 și 97% din totalul turiștilor. În schimb, regiunile franceze (L'Île de France), spaniole (Insulele Baleare, Insulele Canare, Catalonia), italiene (Roma, Bolzano) și austriece (Tirol) au procentele cele mai ridicate de înnoptări ale nonrezidenților.

În primele 16 destinații turistice internaționale nu se găsește nici una germană, poloneză, suedeză ca să depășească 40% înnoptări nonrezidenți. În schimb, în toate celelalte state ale UE-25 există cel puțin o regiune cu peste 55% înnoptări străini.

Bibliografie:

1. EUROSTAT – Le tourisme régional dans l'Union européenne, 2006.
2. INS – Statistici regionale, 2006.

Prezentat la 13.02.2007